

1. De vorderingen

De vordering van eiser strekt er hoofdzakelijk toe te horen zeggen dat verweerster:

- de bevoegde overheid van de Stad Antwerpen de opdracht geeft om eiser herin te schrijven in het vreemdelingenregister als gevestigde vreemdeling, en dit met terugwerkende kracht naar 30 april 1998,
- ondergeschikt en minstens, de aanvraag artikel 9.3 vreemdelingenwet van 9 november 1998 dient over te maken aan de Commissie voor regularisatie te Brussel voor verdere behandeling,
- meer ondergeschikt en minstens, aan de bevoegde overheid van de stad Antwerpen de opdracht geeft om eiser een verblijfstitel voor een verblijf van meer dan drie maanden te overhandigen,
- uiterst ondergeschikt, dat zij een beslissing dient te nemen met betrekking tot de aanvraag van 9 november 1998, die te beschouwen is als een aanvraag tot herinschrijving in het vreemdelingenregister,

Eiser vraagt ook dat de maatregelen bevolen worden tot de rechtbank zich ten gronde heeft uitgesproken over de dagvaarding van 8 maart 2007 tussen partijen en dat de bevolen maatregelen dienen uitgevoerd te worden binnen de 48 uur na betekening van de tussende tussen te komen beschikking, onder verbeurte van een dwangsom van 1.500 EUR per dag en per maatregel die niet wordt uitgevoerd.

2. De feiten

Eiser kwam in België in 1986. Hij vroeg asiel en ontving een attest van immatriculatie op 4 december 1986, in eerste instantie geldig tot 4 maart 1987.

Hij huwde met een Belgische op 3 april 1989. Hij ontving een verblijfskaart voor vreemdeling op 13 mei 1991, die vernieuwd werd op 22 maart 1995 tot 22 maart 2000. Hij scheidde uit de echt op 20 juli 1995.

Op 11 september 1996 werd eiser ambtelijk geschrapt wegens vertrek naar Bangladesh, zijn land van herkomst.

Op 30 april 1998 werd zijn verblijfskaart voor vreemdeling afgenomen.

Op 13 juli 1998, vroeg hij te Antwerpen, te kunnen genieten van het recht op terugkeer in toepassing van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995.

Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard bij beslissing van 27 augustus 1998.

Deze beslissing werd aan eiser ter kennis gebracht op 14 oktober 1998, met bevel het grondgebied te verlaten.

Op 9 november 1998 diende hij een nieuwe aanvraag tot verblijf in, bij toepassing van artikel 9, 3e lid vreemdelingenwet (volgens eiser: zoals voorzien door artikel 6, laatste lid van het KB van 7 augustus 1995 houdende vaststelling van de gevallen waarin en de voorwaarden waaronder een vreemdeling wiens afwezigheid in België langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren; volgens verweerster: zonder die aanvraag expliciet te motiveren op basis van het recht van terugkeer).

Eiser diende op 28 januari 2000 een regularisatieaanvraag in, op basis van de regularisatiewet van 22 december 1999.

De commissie voor regularisatie gaf op 13 juni 2001 een gunstig advies, doch de Minister besliste op 6 december 2001 om eiser uit te sluiten van de toepassing van de regularisatiewet om reden van openbare orde (eiser werd op 21 oktober 1994 door het Hof van beroep te Antwerpen veroordeeld tot twee jaar gevangenisstraf uit hoofde van handel en bezit van verdovende middelen).

In zijn beslissing van 6 december 2001 schreef de Minister onder meer: *"overwegende dat hij op 9.11.1998 opnieuw een aanvraag indiende tot terugkeer in het kader van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 en dat deze zaak nog hangende is"*.

Deze beslissing werd aan eiser ter kennis gebracht op 4 maart 2002, met bevel het grondgebied te verlaten.

Na meermaals aandringen van de raadsman van eiser, werd op 16 juli 2004 (en niet 2003 zoals verkeerdelijk aangeduid op de beslissing) een beslissing genomen met betrekking tot de aanvraag ingediend op 9 november 1998. De beslissing stelt dat de aanvraag "zonder gevolg" is op grond van volgende motivering: *"De aanvraag komt zonder gevolg gezien de regularisatiecommissie zich heeft uitgesproken over de uitsluiting van de aanvraag tot regularisatie op basis van de wet van 22.12.1999."*

Tegen deze beslissing diende eiser een verzoek in tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad van State. Dit verzoek werd afgewezen bij arrest van 2 september 2004. Eiser stelde ook een vordering in tot nietigverklaring bij de Raad van State tegen de beslissing van 16 juli 2004.

Bij brief van 28 oktober 2004 deelde verweerster mee aan de raadsman van eiser dat de beslissing van 16 juli 2004 werd ingetrokken.

De raadsman van eiser schakelde de Federale ombudsman in, die bij brief van 7 december 2005 aan verweerster vraagt om aan te tonen dat de aanvraag van 9 november 1998 daadwerkelijk werd overgezonden en in overweging genomen bij de beslissing omtrent de regularisatie op basis van de wet van 22 december 1999, dan wel om een nieuwe beslissing omtrent deze aanvraag te nemen.

Op een niet nader bepaald dag in juli 2006 gaf verweerster uiteindelijk een antwoord aan de federale ombudsman, en stelde dat in de ministeriële beslissing om eiser van de toepassing van de wet van 22 december 1999 uit te sluiten daadwerkelijk rekening werd gehouden met zijn regularisatieaanvraag (wet van 22 december 1999) en zijn aanvraag voor een machtiging tot verblijf (artikel 9, 3^e lid wet van 15 december 1980).

Eiser werd blijkbaar niet in kennis gesteld van dit schrijven, zoals blijkt uit het schrijven van 30 januari 2007 van de raadsman van eiser aan verweerster, waarin gevraagd wordt aan verweerster een standpunt in te nemen.

3. Discussie

3.1. Rechtsmacht

Verweerster stelt ten onrechte dat het geschil niet behoort tot de rechtsmacht van de burgerlijke rechtbank, die zich in de plaats zou stellen van het bestuur indien zij de vordering zou inwilligen.

In de mate het werkelijk voorwerp van de vordering de bescherming beoogt van een subjectief recht, zoals uitdrukkelijk gemotiveerd in de dagvaarding, hebben de burgerlijke rechtbanken rechtsmacht om over het geschil te oordelen.

De rechter in kort geding kan op grond van een voorlopige en marginale beoordeling van de zorgvuldigheid waarmede het bestuur moet handelen, bepaalde daden opleggen of verbieden, maar kan dit enkel doen wanneer hij in redelijkheid tot de conclusie komt dat het bestuur niet heeft gehandeld binnen de grenzen waarin het moet optreden.

3.2. Hoogdringendheid

Verweerster stelt dat de vordering niet spoedeisend is omdat eiser in België verblijft sinds meer dan 20 jaar, dat zijn vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid door de Raad van State werd afgewezen in 2004 en dat het antwoord van verweerster dateert van juli 2006.

Eiser leeft in een precaire toestand sinds zijn aankomst op het Belgisch grondgebied.

Zolang hij geen antwoord kreeg op zijn aanvraag tot verblijf ingediend op 9 november 1998, kon hij hopen op een oplossing voor zijn verblijf.

Verweerster gaf een duidelijk standpunt in haar brief aan de federale ombudsdienst van (1?) juni 2006.

Deze brief werd niet gericht aan eiser, noch door verweerster (die de ombudsdienst als gesprekspartner had), noch door de federale ombudsdienst.

Verweerster antwoordde niet op het schrijven van de raadsman van eiser van 30 januari 2007.

Het was nochtans niet moeilijk voor verweerster om gewoon te verwijzen naar haar standpunt zoals uiteengezet in haar schrijven van juli 2006 aan de ombudsdienst.

Hierdoor bleef eiser nog steeds in het ongewisse, zodat hem nu niet verweten kan worden dat hij onnodig lang gewacht heeft alvorens deze procedure in kort geding in te leiden.

De situatie is voor eiser op heden nog steeds hoogdringend, gelet op zijn precaire verblijfsrechtelijke toestand.

3.3. Gegrondheid van de vordering

De discussie draait rond de vraag of het tweede verzoek tot inschrijving of tot recht van terugkeer van eiser dd. 9 november 1998 beantwoord en afgewezen

werd door de beslissing van de Minister van 6 december 2001, waarin hij een beslissing nam over het verzoek tot regularisatie, ingediend door eiser op 28 februari 2000.

Op het eerste zicht blijkt uit de bewoordingen van de beslissing van 6 december 2001 dat er niet uitdrukkelijk werd geoordeeld over het verzoek tot inschrijving.

De overweging "*dat hij op 09.11.1998 opnieuw een aanvraag indiende tot recht op terugkeer in het kader van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 en dat deze zaak nog hangende is*" toont aan

- dat de Minister van oordeel was dat eiser een verzoek had ingediend op grond van artikel 9, 3° lid vreemdelingenwet, zoals voorzien door artikel 6, laatste lid van het KB van 7 augustus 1995, en
- dat dit verzoek nog hangende was.

In het dispositief van de beslissing van 6 december 2001 wordt eiser uitgesloten van de toepassing van de regularisatiewet van 22 december 1999, zoals aangevraagd op 28 februari 2000. Over het verzoek van 9 november 1998 wordt geen beslissing genomen.

Op eerste zicht is het dan ook duidelijk dat de Minister geen uitspraak deed over het verzoek tot recht op terugkeer, ingediend op 9 november 1998.

Verweerster begaat een feitelijkheid door eiser in het ongewisse te laten over zijn aanvraag tot recht op terugkeer, ingediend op 9 november 1998.

De vordering die ertoe strekt verweerster te horen veroordelen tot het nemen van een beslissing hieromtrent is dan ook gegrond.

De overige vorderingen kunnen in de huidige stand van zaken niet worden ingewilligd, zonder ervan uit te gaan dat verweerster een onwettige beslissing zal nemen die de subjectieve rechten van eiser zou schaden.

Aan verweerster wordt één maand tijd gegeven om de beslissing op de aanvraag van 9 november 1998 te nemen.

Er wordt verondersteld dat verweerster niet zal nalaten de veroordeling uit te voeren, zodat een dwangsom niet onmiddellijk wordt opgelegd.

Gelet op het langdurig aanslepen van dit dossier in hoofde van verweerster (eerst geen beslissing nemen, dan wel een beslissing nemen, die dan wordt ingetrokken nadat een verzoekschrift wordt neergelegd voor de Raad van State, om dan jaren later standpunt hieromtrent te nemen door te zeggen dat de beslissing al genomen werd), wordt echter voorbehoud verleend aan eiser voor het eventueel vorderen van een dwangsom.

OM DEZE REDENEN :

S. CARDON de LICHTBUER, ondervoorzitter aangesteld om de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg zetelende te Brussel te vervangen ;

Bijgestaan door V. HUBRICH, griffier;

Gezien de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;

Rechtsprekende over het voorlopige, na tegenspraak;

Alle andere of strijdige besluiten verwerpend;

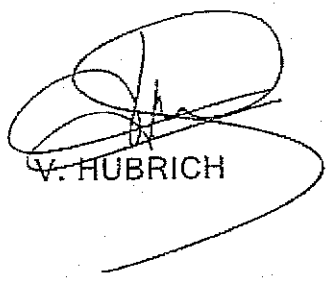
Verklaart de eis ontvankelijk en gegrond in de hierna volgende mate;

Zegt dat verweester een beslissing moet nemen en aan eiser ter kennis brengen met betrekking tot de aanvraag van 9 november 1998 binnen de maand te rekenen vanaf de betekening van deze beschikking;

Geeft voorbehoud aan eiser voor de vordering met betrekking tot de dwangsom;

Houdt de kosten aan om gevoegd te worden aan de procedure ten gronde begroot voor eiser op 88,89 € (in debet) + 121,47 € en voor verweerder op 121,47 € ;

Aldus gewezen en uitspraak gedaan ter openbare zitting van het kort geding van 30 maart 2007.

V. HUBRICH

S. CARDON de LICHTBUER